

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu bez udziału stron

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2025 r.,

w sprawie **A. T. i K. Ż.**,

skazanych za popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k. i innych,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanawia:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych A. T. i K. Ż. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 117/23, w których podniesiono szereg zarzutów obrazy prawa procesowego, w tym art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., których naruszenie powiązano w kasacjach z szeregiem przepisów procesowych oraz sformułowano wnioski o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia wobec tych skazanych. W odrębnym piśmie obrońca skazanego A. T. wniósł o uwzględnienie przy rozpoznawaniu sprawy, bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. odnoszącej się do nienależytej obsady sądu poprzez udział w składzie orzekającym

w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie SSA X. Y., która została powołana na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców obu skazanych nie są zasadne.

Przypomnieć należy, że instytucja, o jakiej mowa w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, sformułowanej w art. 9 k.k.w. Zastosowanie tej instytucji powinno być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki. Analiza treści wniosków wskazuje, że obrońcy w niniejszej sprawie takich okoliczności nie wykazali.

Zauważyć należy, że trudna sytuacja rodzinna skazanego K. Ż. oraz jego stan zdrowia fizycznego i psychicznego, na które wskazuje jego obrońca, mogą być podstawą udzielonej skazanemu przerwy w karze, jednakże nie mogą stanowić podstawy uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

Obrońca skazanego A. T. wprawdzie w uzupełniającym piśmie wskazał na obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, jednak jej zaistnienie nie jest na tyle oczywiste, aby można było mówić o oczywistej zasadności kasacji, tak jak na to wskazuje obrońca, szczególnie że nie wskazał on na jakąkolwiek przesłankę uzasadniającą jego stanowisko, prócz zasygnalizowania wzięcia udziału przez sędzię X. Y. w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Innych natomiast przesłanek mających przemawiać za zasadnością wniosku, a świadczących o tym, że wykonanie orzeczonej prawomocnie kary pozbawienia wolności pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego, obrońca nie przedstawił.

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w sprawie zasadności kasacji należy stwierdzić, że sam fakt wniesienia przez

obrońców skazanych kasacji nie stanowi podstawy do zastosowania tej nadzwyczajnej instytucji i wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]